

Udo Jürgens byl v německy mluvících zemích stejně populární jako u nás Karel Gott.

Udo Jürgens

Dámy v publiku omdlávaly

V neděli 21. prosince se při procházce ve švýcarském městě Gottlieben zhroutil na chodníku zpěvák Udo Jürgens. I přes snahu lékařů po převozu do nemocnice ve svých osmdesáti letech zemřel. Ta smutná zpráva se rozletěla po celé Evropě, protože Jürgens nebyl jen zpěvákou stálíci ve všech německy mluvících zemích, ale také úspěšným skladatelem a textařem, jehož písně v minulosti zpívali Gilbert Bécaud, Caterina Valente, Esther Ofarim, Nina & Frederik a mnoho dalších včetně našeho Karla Gotta (75).

S Karlem ho pojilo dlouholeté přátelství.

Na konci šedesátých let složil písničku Tisíc oken pro Karla Gotta.

V době, kdy nás všechny zaskočila ta smutná zpráva, jsem už měl napsaný dopis, ve kterém jsem chtěl panu Jürgensovi připomenout, že jsem byl v šedesátých letech jedním z těch stovek novinářů, kteří měli to štěstí s ním dělat rozhovor. A nyní jsem po necelých padesáti letech na něj chtěl navázat, připomenout mu některé odpovědi a konfrontovat je s jeho současnými názory.

V Lucerně po Bécaudovi

S Udem Jürgensem jsem se setkal před jeho koncertem v pražské Lucerně, který měl 6. března 1967, shodou

okolností den poté, co zde vystoupil tehdy už legendární Gilbert Bécaud. Když se o tom dozvěděl, svěřil se: „Zatím jsme s Bécaudem napsali jednu písničku, on hudbu a já text, ale věřím, že spolu budeme spolupracovat i nadále.“

S Karlem Gottem byli přátelé

Když jsem se zeptal, co soudí o našich zpěvácích, překvapil mě: „Nejlépe znám Karla Gotta, se kterým jsme přátelé. Jsem přesvědčen, že Gott má před sebou světovou popularitu! Známe se také s Waldemarem Matuškou, ale myslím si, že mezinárodně takové vyhlídky jako Gott nemá. Pro Karla Gotta se chystám teď napsat písničku a do budoucna věřím, že většina jeho písniček na západoněmeckých deskách bude ode mě.“ Nu, tahle prognóza (na rozdíl od té stran mezinárodní budoucnosti Waldemara) Jürgensovi nevyšla – zůstalo nakonec jen u písničky Tisíc oken, se kterou Karel Gott vystoupil na soutěži Eurovize v Londýně.

Na pódium šel i v županu

Udo Jürgens v Československu koncertoval ne jednou. Zpíval třeba také v Pardubicích, v Bratislavě na festivalu Zlatý klíč a Bratislavská lyra, několik svých písniček tenkrát nazpíval do televizního

seriálu Píseň pro Rudolfa III. a v Supraphonu mu jich, a to jak v jeho podání, tak i v podání našich zpěváků, vyšla na deskách také řada. Můj dopis pro Uda Jürgense už bohužel nemá adresáta... Napadlo mě tedy alespoň zavolat Karlu Gottovi a dozvědět se něco o tom, jaká byla jejich setkání v průběhu dalších desetiletí. Karel Gott – jak už je u něho zvykem – se ochotně rozpovídal a na svého přítele a zpěvákého kolegu zavzpomínal: „Udo všechny své koncerty velice prožíval. Hrozně mu dělalo dobře, že při nich dámy v publiku omdlávaly. Schválně se na konci koncertu vracel v županu jako ze sprchy a ještě přidával, zatímco dámy byly pochopitelně zvědavé, jestli pod tím županem něco má. To byly jeho triky. Někdy jsem se musel smát, třeba tomu, že v šatně vždycky pil heřmánkový čaj – vypil ho i tři litry. Pít zrovna heřmánkový čaj je blbost, po něm se člověk přece potí, jenomže to on právě chtěl, aby fanky ještě víc viděly, jak se jim rozdává. Vystupoval přes padesát let ve velkých, narvaných sálech a kromě několika tradičních zpíval jen své písně, ke kterým si skládal hudbu i texty. V tom byl neuvěřitelný! A kdy jsem se s ním setkal naposled? Ještě nedávno, v německé televizi, kde jsme si v programu při nějaké příležitosti řekli pár vět. V minulosti jsem se s ním v televizi setkával častokrát.

Když se to tak vezme, tak ta jeho smrt byla nádherná – měl koncertní šňůru a před sebou ještě asi pětadvacet koncertů, takže odešel vmžiku uprostřed práce a velkých úspěchů. Já na ty lidi, jako byl například Petr Hapka, vzpomínám jen s úsměvem. Úsměv hladí duši, uzdravuje... Uda Jürgense jsem měl rád. A mnohé jsem se od něj také naučil.“

■ Ondřej SUCHÝ

